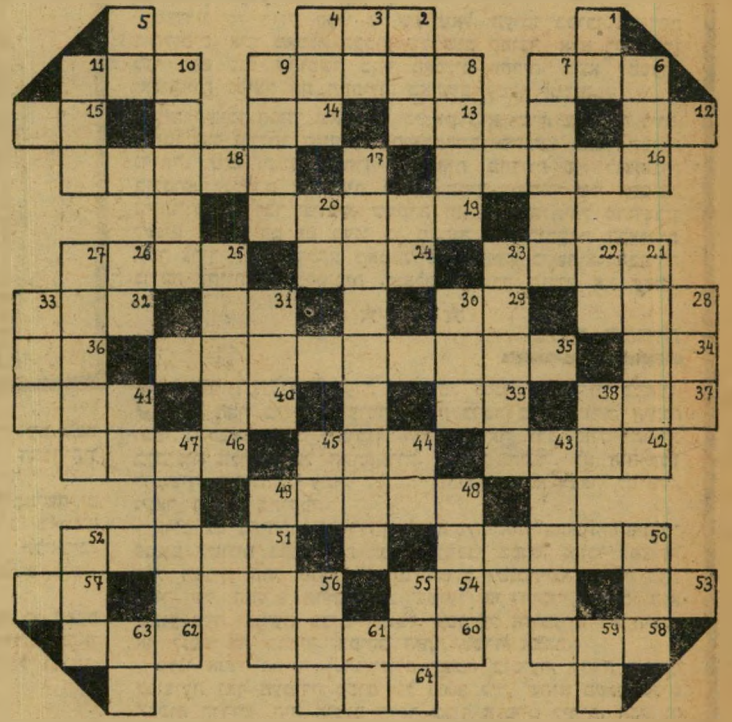

ד.ו.ב.ק.

אתה טובה אתאי

תשבץ העולם הזה 1027

מאוזן: 2. במידה רבה; 6. חייה קדמונית; 8. ספק; 10. בן זוגו של מגוג; 12. נע; 13. רב-אלוף; 14. מסמר גדול; 15. רשע; 16. אל בבלי; 18. הסתמא; 19. קטנטן; 21. שם פרטי ערבי; 24. אפר לוחש; 25. כרך ישראלי; 28. מפגעי הצבר; 29. סוד; 31. תחת הראש; 32. איסור רבני; 34. תבואה; 35. קבוץ ותיק ליד פתח-תקווה; 36. היטל; 37. שמחה; 39. שום, ללא ראש; 40. בתוכו; 41. בית; 42. "עוד הפעם!"; 44. משכן; 46. חייה היאור; 48. ספר קדמון; 50. תרגיל התעמלות; 51. מקובל; 53. תספורת הצאן; 54. יחידת חשמל; 56. בני ישראל; 57. מערב; 58. חטא; 60. ניתנת למשלוח בדאר; 62. פתן; 64. גבינה.

מאונך: 1. אות עברית; 2. מעמסה; 3. חודש האבל; 4. מה שנובע מן העט הנובע; 5. מלת ברירה; 6. בן זוג הברק; 7. כוכב; 8. לב; 9. אזור תעשייה גרמני; 10. חטיבת צה"ל במלחמת העצמאות; 11. ירק; 17. עיראק התנ"כית; 19. נכד יעקב; 20. אילן; 21. שמה הפרטי של שחקנית פורת; 22. חצי פחות שליש; 23. עידוד; 25. מום; 26. מלכודת; 27. בית נשים; 28. המשכן האחרון; 30. כעס; 31. חיית בית; 33. מאמר עיוני; 38. תשובה לקריאה; 41. אני, אבל גם כן ללא ראש; 43. בירה אסיאתית; 44. בוגריון; 45. עי חרבות; 47. אל היים; 48. לפי טעם המזרח; 49. קיום; 50. קבוצת עמים; 52. יין שרף; 55. מקצוע בבית-הספר היסודי; 56. עובד בית המרחץ; 59. אוי; 61. ארבע-עשרה; 63. מנחה את עבודת בית-המשפט.

אמנות

במה זעירה

מוחזר הטעם

הטעם הטוב אינו משתלם במקומות רבים בעולם. השבוע נראה כי הדבר הוכח שוב גם בישראל.

השעה היתה שבע וחצי, והצגת-הבכורה של זהו זה, תוכנית וארייטי בינלאומית שאורגנה על-ידי האמרגנית סוניה זילברלסט, היתה צריכה להתחיל. אולם הדלתות לא נפתחו. מספר הכרטיסים שנמכרו לא היה מספיק למלא אף את השורות הראשונות.

הקונים נתבקשו לחכות להצגה השנייה, שרוב מקומותיה נמסרו לא במוזמנים, אלא למוזמנים. בכל זאת לא היה האולם מלא לגמרי גם אז. קהל מובחר ביותר, מורכב בעיקרו משופטים, עורכי-דין, סקידים בכירי רים ואנגלו-סאכסים, מלא רק כשני שלישים של אולם אוהל שם התלא-אביבי הגדול.

יצאנית בשעות הפנאי. מה שחסר לזוהו זה הוא אותה מזיגה מיוחדת של חלגאריות, רוקי-ג'ורל ורעש הנחשב בא-מריקה ובישראל לשיא הבידור. תחת זאת ניתן לאוניטעם הצגה מאופקת, מצוחצחת אך לא מבריקה, של כשרונות מגוונים.

אילו הופיעה רק רוזלינו פולר לבדה, היה זה מספיק לערב אחד. השחקנית האנגליה, שיש לה כשרון מיוחד להציג סיפורים שלמים בחד-שיח, היא מושלמת. בתפקיד האשה ההגונה והמשועממת, המנסה את מזלה כיצאנית (לפי גי' דה-מופאסאן), היא היתה מרתקת ממש. אחרי זמר הקאליפסו הכושי סאי גראנט, שכבש את לב הגברות, ולפני איריין סקוריק, רקדנית השאנס-אליזה שצדה את לב הגברים, היתה כיהלום במסגרת מבריקה.

בכל זאת לא היתה דרושה רוח-הנבואה כדי לנחש כי סוניה זילברלסט תפסיד כסף על זהו זה, כפי שהפסידה רבבות לירות על הופעת ארתה קיט. קהל שוחרי הטעם בארץ קטן בהרבה מקהל שוחרי הרעם. יהיה עליה להביא את מארילין מונרו-מילר, כהבטחתה, כדי שהקהל הרחב יותר יגיד: זהו זה.

תיאטרון

השור, הכלב והפיל

"חזמרת בענת הקרחת (תיאטרון זירה; מאת אדן יונסקו; מתורגם ומבויים בידי מיכאל אלמז; תפאורה: אביגדור פוסק) מסתרקת עדיין באותה התסרוקת, מספר הכבאי (יהודה פוסק) למר ומרת סמית (אליעזר יונג ושלומית קפלנסקי) למרי (עד-נה שביט) ולמשפחת מרסין (יוסף ספרא ורות גלר).

אגיין יונסקו, המחזאי הצרפתי שנולד ברומניה, רצה לכתוב סאטירה על האורח הבריטי הפשוט. הוא לקח משפחה בריטית טיפוסי, הושיב אותה בחדר בריטי טיפוסי, מילא את החדר באבזורים בריטיים טפוסיים ונתן להם להטפט ככל העולה על רוחם טפוסיים בריטיים טיפוסיים, ולספר בדיחות בריטיות טיפוסיים.

עד כאן היה הכל פשוט מאד. הבעיה התחילה ברגע בו צריך היה מישהו להציג את כל זה.

בית נתיבות. קשה מאד לעקוב אחר המתרחש על הבימה. ככל שהמחזה (אנטי-מחזה בלשון יונסקו) מתמשך והולך, כן הולך ואובד הקשר בין משפט למשפט. הבריחות הן בריטיות בתכלית: "כלב שאל שור: למה לא בלעת את החדק שלך? ענה השור: שחבתי שאני פיל."

שחקני זירה תפשו את רוח המחזה ב-כשרון. משחקם המצוין הופך את חזמרת בענת הקרחת לחתייה משעשעת ומעניינת מאד, לקהל המוכן לזנוח לשעה קלה את הכל, לצחוק ולחייך עד גבול האבסורד המוחלט, מאורחי בריטניה המסכנים, המר-צגים ככלי ריק לחלוטין בעזרת כשרונם של שחקני זירה, במאי המחזה ועטו החד של יונסקו.

יהנו יותר מן המחזה אלה שבקרו כבר בבריטניה, אלה שלא היתה להם עדיין ההזדמנות ירצו לעשות זאת עכשיו. בין כך ובין כך, תשמח חזמרת בענת הקרחת בזירה, בית נתיבות מצוין לאוהדי הסאטירה הטובה באשר הם שם.

ה ידיעה הפנסיונית ביותר על ה שריפת בירגיטה טופט (העולם הזה 1205) הופיעה בניישון, העתון הנפוץ והחשוב ביותר בבורמה. "חשד לחבלה בבריגיטה טופט!" הכריזה הכותרת ה-ראשית למחרת האסון. מוסר הידיעה היה זהיר מאד. אבל מתוך רמזיו אפשר היה להבין כי רובץ חשד על אחד מאנשי לולו, האניה הלבנונית שעגנה במרחק 100 מטרים מהאניה שלנו.

מתוך הבטלה מאונס, שנכתפה עלי אחרי הדליקה, החלטתי לבקר על לולו. קציני הבידוגסה הסבירו לי שאני משוי גע. אם היתה חבלה, בתדאי יהיו אנשי האניה נזוהרים מאד. ובכלל — זה עניין המשטרה. לקחתי את צירלי צ'אנג פו, ה-עוזר שלי במטבח, אותו שכרנו בקולומב בו, ושנינו יצאנו ללולו, כשאנו לבושים בגדי עבודה.

★ ★ ★

לבנונים לא איכפת

ע ל הסיפון קידם אותנו המלח ה-תורן, בקשנו לראות את הקפטין. "אנחנו מהאוויה הבריטית הסמוכה. אני רב-טבחיים וזה העוזר שלי, אנחנו רוצים עבודה."

הקפטין לא היה על האוויה, קראו לרב מלחים. גבר שמן ומקריח, לבוש מכנסי חאקי וגופיה, יצא בפיהוקים רח-בים מתוך חדר המדרגות. זהו הציף. הפרענו לו לישון כנראה.

חזרתי על הסיפור. הוא הצטער מאד: יש לו טבח לבנוני מצוין, אבל אנחנו יכולים לעבוד כמלחים פשוטים עד קר-לומבו. הודינו בנימוס ובקשתי רשות לבקר על האוויה. הציף הסכים, חייך למצלמה וחזר לישון.

אשת השגריר

מצטלמת יחד עם בעלה, נחטיבה דיפלומטית שנערכה בראנגון.

ג'ורג', מכוואי ראשון לבנוני בן 29, הסכים ללוח אותנו לסיור על האוויה. הסברתי שאני מעוניין במיוחד במטבח וביקרתי בינתיים בכל פינה. הלולו היא ספינה ישנה של 3000 טון. בחדר ה-מכונות היה אי סדר עצום, עד כמה שאני מבין במכונות.

שוחחתי עם המלחים על השריפה ב-בירגיטה. אף אחד לא הצטער ולא שמח על השריפה. כולם ראו אותה, אבל לא עלה על דעתם שחושדים בהם בחבלה. "פספוסים", אמר לי ג'ורג' באנגלית, "החברה לא שמרו בתדאי על המכונות בסדר, ועכשיו הם מדברים על חבלה, משום שזה יותר קל מאשר למצוא את הגורם האמיתי לשריפה."

חזק מזה, אף אחד מאנשי הצוות לא שירת פעם בצבא. לא למד חבלה ולא איכפת לו אם אניה דנית מובילה אורז לישראל. "כל העניינים האלה בין ישראל והערבים לא מעניינים אותנו", סיים ג'ורג'.

★ ★ ★

מרק הנקמה בכרישים

ה זרתי לבירגיטה טופט. בין שרידי התא המפואר שלי שעלה כולו באש, נמצאו עדיין כמה מחפצי האישיים. אספתי את פילי החרטינה שי לא נשרפו ועליתי על הסיפון. "איפה הקאבינה של גלסון?" שמעתי